

alle de Ministre, Kongen vælger, saa har man faktisk Ret til at bestemme, hvem der skal være Ministre, og har altsaa den ubetingede Overvægt i Landets Styrelse. Det er med et Ord Flertalsabsolutismen, De ville have; men Flertalsabsolutismen adskiller sig efter min Mening fra den kongelige Absolutisme kun derved, at hin har en lille Smule mindre Følelse af Ansvar end denne. Det, som de Herrer ville indføre, er det første Skridt paa en Vej, der meget hurtig fører tilbage til Noget, vi ogsaa en Gang have haft i gamle Dage, og som jeg ønsker, at vi aldrig maa faae mere, nemlig et Klasse-regimente, thi det er den værste Art af Tyranni." Det var det ærede Medlems Udtalelser og Opfattelse den Gang, og det er den Opfattelse, som ogsaa vi have. Det, der blev fordret den Gang, var Fordringen paa Flertalsstyrelsen, og dette Skridt udenfor Grundloven er det, som vi altid have kæmpet imod. Det er det Samme som da, det, de Herrer have gjort fornylig ved at nægte Finantsloven absolut paa den samme Basis som tidligere, nemlig fordi de ved Finantslovens Nægtelse have villet staffe sig Herredømmet i Staten. De Ord, der faldt fra det ærede Medlem i Gaar, stemte imidlertid ikke med den Ustuelse, han den Gang hævdede. Ja, man har naturligvis Lov til at forandre sine Meninger, derimod kan der Intet siges; men jeg kan dog ikke Andet end ved denne Leilighed fremhæve, at der er i det ærede Medlems Udtalelser det Samme, som vi saa ofte høre i forskjellige Udtalelser, et Spil med Ord, som jeg ikke tror er fuldstændig rigtigt. Der tales saa meget om den almindelige Valgret. Men den almindelige Valgret, som vi have, bestaar jo som bekendt ikke deri, at alle Landets Beboere ere Vælgere, men kun 15 pCt. af Befolkningen. Overfor dette Thing have disse 15 pCt. af Befolkningen en væsentlig Indflydelse. Overfor Landstinget have de samme 15 pCt. ogsaa Indflydelse, men ganske vist tilbøielig i Forbindelse med omtrent 5 pCt. Høiestbestaaede. Men nu finder man altid, at der er den løierlige Konfusion i Begreberne, at naar man taler om Folket, saa svinder det pludselig ind til at blive Vælgere, de 15 pCt., og saa svinde Vælgere atter ind til at blive dem, der ere valgte til Flertallet her i Thinget, til Oppositionen, som de nu kalde sig, og saa svinder det atter ind til, at Flertallet er de Mænd, der i Dieblicket ere, Ordførere eller Ledere for Oppositionen. Deraf kommer det, at de altid tale i Folkets Navn uden at have Berettigelse og uden at have noget virkelig Mandat dertil.

Denne Antiflimax — Vælgere, Flertallet her i Thinget, den enkelte Ordfører, Jeg — er Noget, der forvires fuldstændig ind i hinanden. Jeg kan nu ikke se, mine Herrer, at fordi der tilfældigvis er en Majoritet her i Salen, en Majoritet, som kan nøies med at være 52 Stemmer, det saa virkelig skal kunne siges, at disse 52 Stemmer ere Folket eller Folkets Organ, medens de andre 50 Medlemmer slet ikke tale paa Folkets Vegne. Nei, saaledes er Forholdet ikke. Folkethingets Majoritet er, som Repræsentant for Folkethinget, en Del af hele den Repræsentation for Folket, som Grundloven har fastsat, og som har sin store Magt, naar den arbejder med den anden Del af Repræsentationen, men det ærede Flertal er i andre Henseender aldeles ikke mere Repræsentanter for Folket, end vi Andre ere det, vi ere lige saa godt valgte ved den almindelige Valgret, og de Herrer af Folkethinget ere ikke en Smule mere Repræsentanter for Folket, end Landstinget er det. Det er en Repræsentation af Folket kun paa en noget modificeret Basis, men det er en lige saa god, lige saa virkelig og lige saa fylldig Repræsentation derfor som de øvrige Medlemmer. Det er denne Fordring om Folkethingets ubetingede Overvægt i Statsstyrelsen, som kom frem i Tidsskriftet 1870—1873, og som, hvor meget det end modsiges, fastholdes af dette Thing endnu. Jeg skal ikke her henvise til de Ytringer, der jo en Gang ere blevne hentydede til, men jeg behøver bare at henvise til Gjærningen, det, at Finantsloven paa de samme Motiver og paa samme Basis i Nar atter er bleven nægtet. Det er Konfliktens Aarsag, og den provisoriske Finantslov er Konfliktens Virkning, men hvorledes det hænger sammen, om denne Virkning er juridisk forsvarlig overfor den Aarsag, der har været til Stede, det er et Spørgsmaal, som kun kan afgjøres ved Rigsretten. At det er dømt ogsaa her i Thinget som Noget, der ligger udenfor Forfatningen, dømt af deres Egne, ja derom behøver jeg kun at henvise til de Ytringer, der faldt fra et æret Medlem af Oppositionen i forrige Samling. Han udtalte undryffelig, at Nægtelsen af Finantsloven er Noget, der i Følge sit Væsen ikke hører hjemme indenfor Forfatningens Grænser, det er Noget, der er enslydende med en Fornægtelse af Statens fortsatte Bestaaen. Om det under saadanne Forhold, eller naar Thingene ikke kunne blive enige, er berettiget at udstede en provisorisk Finantslov, kunne dette Things Medlemmer have deres Mening om, Afgjørelsen deraf faaes kun gennem Rigsretten. Nu er der faldet besynderlige